

SKLEP SODIŠČA PRVE STOPNJE (drugi senat)
z dne 4. maja 2005*

V zadevi T-86/03,

Holcim (Francija) SA, prej Groupe Origny SA, s sedežem v Parizu (Francija), ki jo zastopa M.-P. Hutin-Houillon, odvetnik, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata R. Lyal in C. Ingen-Housz, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka,

zaradi zahteve na podlagi členov 233 ES in 288 ES za nadomestilo škode, ki jo je domnevno utrpela tožeča stranka po zavrnitvi Komisije za plačilo zamudnih obresti na znesek, povrnjen v skladu z izvršitvijo sodbe Sodišča prve stopnje, s katero je bila za nično razglašena odločba, v kateri ji je bila naložena globa,

* Jezik postopka: francoščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI (drugi senat),

v sestavi J. Pirrung, predsednik, N. J. Forwood in S. Papasavvas, sodnika,

sodni tajnik: H. Jung,

sprejema naslednji

Sklep

Dejansko stanje

- ¹ Komisija je 30. novembra 1994 sprejela Odločbo 94/815/ES v zvezi s postopkom izvajanja člena 85 Pogodbe ES (zadevi IV/33.126 in IV/33.322 – Cement, UL L 343, str. 1, v nadaljevanju: odločba Cement), s katero je predvsem ugotovila, da je bila družba Cedest SA udeležena pri vrsti kršitev na trgu cementa v Skupnosti, in ji naložila 2.522.000 ekujev globe.
- ² Družba Groupe Origny SA (v nadaljevanju: Origny), pravna naslednica družbe Cedest, je v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 17. februarja 1995 pod številko T-38/95 vložila tožbo za razglasitev ničnosti te odločbe.

- 3 Družba Origny je 5. maja 1995 plačala celotno globo, ki je bila naložena družbi Cedest.
- 4 Sodišče prve stopnje je s sodbo z dne 15. marca 2000 v združenih zadevah Cimenteries CBR in drugi proti Komisiji, imenovano Cement (T-25/95, T-26/95, od T-30/95 do T-32/95, od T-34/95 do T-39/95, od T-42/95 do T-46/95, T-48/95, od T-50/95 do T-65/95, od T-68/95 do T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 in T-104/95, Recueil, str. II-491), med drugim razveljavilo člene 1, 3(3)(a) in 9 odločbe Cement glede družbe Origny ter Komisiji naložilo plačilo stroškov, ki se nanašajo na zadevo T-38/95.
- 5 S telefaksom z dne 24. maja 2000 je družba Origny Komisiji sporočila, skupaj z natančnimi podatki o bančnem računu, na katerega bi moralo biti na podlagi sodbe Cement nakazano povračilo glavnega zneska 2.522.000 EUR, obračun po njenem mnenju dolgovanih zamudnih obresti na ta znesek za obdobje od 7. maja 1995 do povračila glavnice.
- 6 Komisija je 27. julija 2000 na zgoraj navedeni račun nakazala znesek 2.522.000 EUR. Po drugi strani pa se ni odzvala na zahtevo v zvezi z zamudnimi obrestmi.
- 7 Z dopisom, ki ga je družba Origny 16. novembra 2000 poslala Komisiji, je ponovila svojo zahtevo o plačilu zamudnih obresti in predstavila nov obračun z dne 27. julija 2000.
- 8 Z dopisom z dne 29. decembra 2000 je Komisija družbi Origny odgovorila, da ji po njenem mnenju ni treba plačati zahtevanih obresti, z obrazložitvijo, da ne obstaja niti določba Skupnosti niti splošno pravno načelo, ki bi določalo plačilo zamudnih obresti v primeru, kot je obravnavani.

- 9 V sodbi z dne 10. oktobra 2001 v zadevi Corus UK proti Komisiji (T-171/99, Recueil, str. II-2967, v nadaljevanju: sodba Corus) je Sodišče prve stopnje odločilo, da mora Komisija na podlagi člena 34, prvi odstavek, drugi stavek, PJ, če sodba podjetju razveljavi ali zniža naloženo globo za kršitev pravil o konkurenci Pogodbe ESPJ, vrniti ne le znesek glavnice neupravičeno plačane globe, temveč tudi zamudne obresti na ta znesek (glej točki 52 in 53).
- 10 Z dopisom, ki ga je Origny 21. marca 2002 poslala Komisiji, je med sklicevanjem na sodbo Corus navedla, da Komisija, s tem ko ji ni izplačala zamudnih obresti na znesek glavnice, ki je bil povrnjen po sodbi Cement, ni sprejela ukrepa, ki ga zajema izvršitev te sodbe v skladu s členom 233 ES. Zato je Komisijo pozvala, naj ponovno preuči njeno zahtevo.
- 11 Komisija na ta dopis ni odgovorila, prav tako ni odgovorila na opozorilni dopis z dne 3. junija 2002.

Postopek in predlogi strank

- 12 Tožeča stranka je 6. marca 2003 na podlagi členov 233 ES in 288 ES v tajništvu Sodišča prve stopnje vložila to tožbo.
- 13 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:
- Komisiji naloži plačilo zneska 1.488.287,50 EUR, kar ustreza znesku zamudnih obresti, ki ji morajo biti plačane;

— zviša ta znesek zamudnih obresti za obdobje od 27. julija 2000 do datuma razglasitve sodbe;

— odloči, naj bodo tema zneskoma prištete obresti od datuma razglasitve te sodbe do izvedbe celotnega plačila.

¹⁴ Komisija je z ločeno vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 10. junija 2003, na podlagi člena 114(1) Poslovnika Sodišča prve stopnje, podala ugovor nedopustnosti, v katerem Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo zavrže kot nedopustno;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

¹⁵ V stališčih glede ugovora nedopustnosti, vloženih v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 21. julija 2003, tožeča stranka predlaga zavrnitev ugovora nedopustnosti in vztraja pri drugih predlogih v tožbi.

¹⁶ Z dopisom sodnega tajnika Sodišča prve stopnje z dne 20. decembra 2004 so bile stranke povabljene, naj predstavijo pisna stališča o tem, ali je za rešitev tega spora morda upoštevana sodba Sodišča z dne 9. decembra 2004 v zadevi Komisija proti Grencore (C-123/03 P, ZOdl, str. I-11647, v nadaljevanju: sodba Grencore). Tožeča stranka in Komisija sta na to vabilo odgovorili z dopisi, vloženimi v sodnem tajništvu 14. in 18. januarja 2005.

Dopustnost

- 17 V skladu s členom 114(1) Poslovnika lahko Sodišče prve stopnje na zahtevo ene od strank odloča o nedopustnosti, ne da bi začelo meritorno obravnavo. V skladu z odstavkom 3 istega člena je nadaljevanje postopka ustno, razen če Sodišče prve stopnje ne odloči drugače. V tem primeru Sodišče prve stopnje meni, da ima dovolj informacij iz dokumentov v spisu in da ni treba začeti usnega postopka.

Trditve strank

- 18 Komisija poudarja, da čeprav je odškodninska tožba na podlagi člena 288, drugi odstavek, ES res samostojno sredstvo v okviru pravnih sredstev zakonodaje Skupnosti, tako da nedopustnost zahteve za razglasitev ničnosti ne potegne za seboj nedopustnosti zahteve za odškodnino, mora biti odškodninska tožba na podlagi sodne prakse v vsakem primeru razglašena za nedopustno, če je njen namen dejansko umik posamične odločbe, ki je postala dokončna, in bi, če bi ji bilo ugodeno, posledično razveljavila pravne učinke te odločbe (sodba Sodišča z dne 26. februarja 1986 v zadevi Krohn proti Komisiji, 175/84, Recueil, str. 753, točki 32 in 33, sodbe Sodišča prve stopnje z dne 15. marca 1995 v zadevi Cobrecap in drugi proti Komisiji, T-514/93, Recueil, str. II-621, točki 58 in 59; z dne 17. oktobra 2002 v zadevi Astipesca proti Komisiji, T-180/00, Recueil, str. II-3985, točka 139, ter z dne 3. aprila 2003 v združenih zadevah Vieira in Vieira Argentina proti Komisiji, T-44/01, T-119/01 in T-126/01, Recueil, str. II-1209, točka 213).
- 19 V tem primeru je Komisija 29. decembra 2000 sprejela posamično odločbo o zavrnitvi zahteve tožeče stranke za plačilo zamudnih obresti. Ta odločba naj bi postala dokončna, ker tožeča stranka ni vložila ničnostne tožbe na podlagi člena 230 ES v roku dveh mesecev od vročitve, podaljšanjem za rok zaradi oddaljenosti.

- 20 V skladu z zgoraj navedeno sodno prakso bi morala biti ta odškodninska tožba zavržena kot nedopustna, ker je z nalaganjem plačila zavrženih zamudnih obresti Komisiji njen namen razveljaviti učinke te odločbe.
- 21 V stališčih glede sodbe Grencore Komisija trdi, da ta, *a contrario*, potrjuje njeno trditev, ki jo navaja v okviru te tožbe. Ker se ni pravočasno odzvala na odločbo z dne 29. decembra 2000, s katero je Komisija jasno zavrnila plačilo zamudnih obresti, zahtevanih z dopisom z dne 16. novembra 2000, naj tožeča stranka ne bi mogla izpodbijati te zavrnitve, ne z ničnostno tožbo ne z odškodninsko tožbo, ki bi bila vložena zaradi neobstoja odgovora na novo zahtevo z dne 21. marca 2002.
- 22 Tožeča stranka v tožbi navaja, da plačilo zamudnih obresti na znesek glavnice globe, ki je bila povrnjena po ničnostni sodbi, pomeni ukrep o izvršitvi te sodbe, ki ga mora Komisija na podlagi členov 233 ES in 288 ES sprejeti, tudi če ni bilo nikakršne napake, ki bi vključevala odgovornost Skupnosti. Če Komisija takega ukrepa ne bi sprejela, bi tako omogočila odškodninsko tožbo na podlagi člena 233, drugi odstavek, ES in člena 288 ES.
- 23 Tožeča stranka v stališčih o ugovoru nedopustnosti izpodbija upoštevnost v točki 18 navedene sodbe Vieira in Vieira Argentina proti Komisiji, ki jo navaja Komisija. V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, je bila odškodninska tožba, ki jo je vložila Vieira Argentina, dejansko zavržena kot nedopustna z obrazložitvijo, da je bil namen te tožbe dejansko plačilo zneska, ki bi nadomestilo pravne učinke, neločljivo povezane z odločbo o ukinitvi finančne pomoči, zoper katero tožeča stranka ni pravočasno vložila ničnostne tožbe, čeprav bi taka tožba, če bi bila uspešna, izničila zadevne pravne učinke, ob upoštevanju izvršilnih ukrepov, ki bi jih Komisija morala sprejeti v skladu s členom 233 ES (glej točko 215 sodbe). Vendar pa naj bi v tem

primeru tožeča stranka ravno v roku vložila ničnostno tožbo zoper odločbo Cement. Ta odločba naj bi bila s sodbo Cement razglašena za nično in plačilo zahtevanih obresti naj bi pomenilo le enega izmed ukrepov, ki jih je Komisija morala sprejeti za izvršitev te sodbe. Odškodninska tožba naj bi bila tako namenjena kaznovanju Komisije zaradi njenega neupoštevanja obveznosti, ki jo določa člen 233, prvi odstavek, ES, in naj bi se od ničnostne tožbe razlikovala po tem, da njen namen ni odprava določenega ukrepa, temveč nadomestitev škode, ki jo je povzročila ena izmed institucij (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 24. oktobra 2000 v zadevi Fresh Marine proti Komisiji, T-178/98, Recueil, str. II-3331, točka 45).

- 24 Tožeča stranka dodaja, da člen 233 ES v svojem drugem odstavku zadevni instituciji nalaga odškodnino za dodatno škodo, ki bi lahko izhajala iz razveljavljenega nezakonitega akta. V tem okviru naj člen 233 ES nadomestila škode ne bi pogojeval z obstojem nove napake, ločene od nezakonitosti izvirnega razveljavljenega akta, temveč naj bi določal nadomestilo škode, ki je posledica tega akta ter se nadaljuje po njegovi razveljavitvi in izvršitvi ničnostne sodbe s strani upravnega organa (sodba Sodišča z dne 14. maja 1998 v zadevi Svet proti De Nil in Impens, C-259/96 P, Recueil, str. I-2915, točka 2).
- 25 V tem primeru naj bi bil namen tožbe, ki jo je vložila tožeča stranka, prav nadomestilo škode, ki ne izhaja iz odločbe z dne 29. decembra 2000, ki zavrača plačilo zahtevanih zamudnih obresti, temveč iz odločbe Cement. Ta škoda naj bi se nadaljevala po razveljavitvi zadnje odločbe zaradi neizvršitve, z vidika člena 233, prvi odstavek, ES, sodbe Cement s strani Komisije. Logično naj bi bila taka neizvršitev lahko kaznovana le v okviru odškodninske tožbe, ki jo določa člen 233, drugi odstavek, ES.
- 26 V stališčih glede sodbe Greencore tožeča stranka trdi, da ta sodba ni upoštevana za rešitev tega spora, ker je Sodišče o njej odločilo v okviru ničnostne tožbe na podlagi člena 230 ES ter ne, kot v tem primeru, v okviru odškodninske tožbe na podlagi členov 233 ES in 288 ES.

- 27 Tožeča stranka dodaja, da dopustnost in utemeljenost odškodninske tožbe v primeru, kot je ta, potrjuje sodba Corus ob upoštevanju enakovrednosti na eni strani med členom 34, prvi odstavek, drugi stavek, PJ in členom 233 ES ter na drugi strani med členom 34, drugi odstavek, PJ in členom 288 ES. Nasprotno pa naj z vidika navedene sodbe ničnostna tožba v takem primeru ne bi pomenila primernega pravnega sredstva za zahtevanje plačila zamudnih obresti.
- 28 Ob dejstvu, da odškodninska tožba zastara po petih letih od dogodka, ki povzroči to tožbo, kar je v tem primeru neizvršitev sodbe Cement s strani Komisije, bi bila ta tožba dopustna.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 29 Za odločitev o dopustnosti te odškodninske tožbe je treba najprej ugotoviti obveznosti Komisije, ki jih ima na podlagi člena 233 ES, pri izvršitvi sodbe o razveljavitvi ali znižanju globe, ki je naložena podjetju zaradi kršitev pravil o konkurenci Pogodbe, ter pravna sredstva, ki so navedenemu podjetju na voljo pri zatrjevanem neupoštevanju zadevnih obveznosti s strani Komisije.
- 30 Najprej, glede ugotovitev obveznosti Komisije, ki jih ima na podlagi člena 233 ES pri izvršitvi sodbe o razveljavitvi ali znižanju zneska globe, ki je naložena podjetju zaradi kršitev pravil o konkurenci Pogodbe, je med njimi predvsem obveznost Komisije, da v celoti ali delno povrne znesek globe, ki ga je plačalo zadevno podjetje, ker se mora

to plačilo po odločbi, s katero je razglašena ničnost, šteti kot neupravičeno. Ta obveznost se ne nanaša le na znesek glavnice neupravičeno plačane globe, temveč tudi na zamudne obresti od tega zneska (po analogiji glej sodbo Corus, točki 52 in 53, glede enake določbe člena 34, prvi pododstavek, drugi stavek, PJ).

- 31 Iz navedenega izhaja, da Komisija, s tem da ni priznala nobenih obresti na znesek glavnice globe, ki je bila povrnjena po taki sodbi, ni sprejela ukrepa, ki ga zajema izvršitev te sodbe, in tako ni upoštevala obveznosti, ki jih ima na podlagi člena 233 ES (po analogiji glej sodbo Corus, točka 58).
- 32 V tem okviru je treba pojasniti, da čeprav škoda, ki jo navaja tožeča stranka in pomeni odvzem razpolaganja z zneskom 2.522.000 EUR od 5. maja 1995 do 27. julija 2000, izhaja iz sprejetja odločbe Cement, zatrjevana napaka v okviru te tožbe ni sprejetje te odločbe, temveč dejstvo, da Komisija ob izvršitvi sodbe Cement ni plačala zamudnih obresti na ta znesek (po analogiji glej sodbo Corus, točka 42 in naslednje).
- 33 Nadalje glede ugotovitve pravnih sredstev, ki so stranki na voljo pri zatrjevanem neupoštevanju zadevnih obveznosti s strani Komisije, iz sodne prakse izhaja, da so ta po izbiri: ali tožba zaradi nedelovanja iz člena 232 ES (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 26. aprila 1988 v združenih zadevah Asteris in drugi proti Komisiji, 97/86, 99/86, 193/86 in 215/86, Recueil, str. 2181, točke od 22 do 24 in 32, zgoraj navedeno sodbo Grencore, točka 46, sklepne predloge generalnega pravobranilca F. G. Jacobsa k sodbi Grencore, ZOdl., str. I-11649, točka 22, sodbi Sodišča prve stopnje z dne 18. septembra 1996 v zadevi Asia Motor France in drugi proti Komisiji, T-387/94, Recueil, str. II-961, točka 40, ter z dne 19. februarja 2004 v združenih zadevah SIC proti Komisiji, T-297/01 in T-298/01, Recueil, str. II-743, točka 31) ali odškodninska tožba iz člena 233 ES in iz člena 288, drugi odstavek, ES

(v tem smislu glej sodbe Sodišča prve stopnje z dne 8. oktobra 1992 v zadevi Meskens proti Parlamentu, T-84/91, Recueil, str. II-2335, točka 81, potrjena s sodbo Sodišča z dne 9. avgusta 1994 v zadevi Parlament proti Meskens, C-412/92 P, Recueil, str. I-3757; z dne 28. septembra 1999 v zadevi Frederiksen proti Parlamentu, T-48/97, Recueil FP, str. I-A-167 in II-867, točka 96, ter z dne 12. decembra 2000 v zadevi Hautem proti BEI, T-11/00, Recueil, str. II-4019, točke od 43 do 51, sklep predsednika drugega senata Sodišča prve stopnje z dne 4. novembra 2003 v zadevi Cascades proti Komisiji, T-161/03, neobjavljen v Recueil, po analogiji glej tudi člen 34, drugi pododstavek, PJ in sodbo Corus, točka 49).

34 Za obe izmed teh alternativnih pravnih sredstev veljajo posebni procesni pogoji in omejitve.

35 Če stranka izbere tožbo zaradi nedelovanja, mora ravnati v skladu s členom 232, drugi odstavek, ES, ki določa:

„[Tožba zaradi nedelovanja] je dopustna samo, če je bila zadevna institucija predhodno pozvana k ukrepanju. Če v dveh mesecih po tem pozivu zadevna institucija ne oblikuje svojega stališča, se lahko tožba vloži v nadaljnjih dveh mesecih.“

36 Poleg tega iz ustaljene sodne prakse izhaja, da zavrnitev zadevne institucije za delovanje v skladu s takim pozivom pomeni stališče, ki odpravlja nedelovanje, in da je taka zavrnitev akt, ki ga je mogoče izpodbijati v smislu člena 230 ES (glej na

primer zgoraj v točki 33 navedeno sodbo Asteris in drugi proti Komisiji, točki 32 in 33).

- 37 Če nasprotno stranka alternativno izbere odškodninsko tožbo, mora ravnati v skladu z določbami člena 46 Statuta Sodišča, ki določa:

„Tožbe proti Skupnostim v zadevah, ki izhajajo iz nepogodbene odgovornosti, zastarajo po petih letih od nastanka kršitve. Zastaralni rok se prekine, če se pri Sodišču vloži tožba ali če je oškodovanec predhodno naslovil svojo zahtevo na pristojno institucijo Skupnosti. V tem primeru je treba postopek sprožiti v dvomesečnem roku, predvidenem v členu 230 [...] ES [...]; kjer je to primerno, se uporabljajo določbe drugega odstavka člena 232 [...] ES [...].“

- 38 Vendar pa te določbe ne bi smeli razlagati, kot da se mora osebo, ki v določenem petletnem roku na pristojno institucijo naslovi predhodno zahtevo, obravnavati kot osebo, ki ostane brez pravic, če ne vloži odškodninske tožbe ali v dvomesečnem roku, ki ga določa člen 230 ES, če ji je vročena odločba o zavrnitvi te zahteve, ali v dvomesečnem roku, ki ga določa člen 232, drugi odstavek, ES, če zadevna institucija ne sprejme odločitve v dveh mesecih od zahteve.

- 39 Iz besedila drugega in tretjega stavka člena 46 Statuta Sodišča namreč izhaja, da namen te določbe ni skrajšati zastaralnega roka petih let, temveč zaščititi stranke tako, da prepreči, da bi se določena obdobja štela pri izračunu navedenega roka. Tako je namen tretjega stavka člena 46 Statuta Sodišča le podaljšati iztek petletnega roka, če se s tožbo ali predhodno zahtevo, vloženima v tem roku, začneta roka iz

členov 230 ES ali 232 ES. Nikakor pa namen uporabe te določbe ne more biti skrajšanje petletnega zastaralnega roka, določenega v prvem stavku člena 46 (v zvezi z enako določbo člena 43 prejšnjega statuta Sodišča (ES) glej sodbi Sodišča z dne 14. julija 1967 v združenih zadevah Kampffmeyer in drugi proti Komisiji EGS, 5/66, 7/66 in od 13/66 do 24/66, Recueil, str. 317 in 337, v nadaljevanju: sodba Kampffmeyer, ter z dne 5. aprila 1973 v zadevi Giordano proti Komisiji, 11/72, Recueil, str. 417, v nadaljevanju: sodba Giordano, točke od 5 do 7, in sklep Sodišča prve stopnje z dne 4. avgusta 1999 v zadevi Fratelli Murri proti Komisiji, T-106/98, Recueil, str. II-2553, točka 29).

40 Zastaralni rok petih let, ki ga določa člen 46, prvi stavek, Statuta Sodišča, za zatrjevano napako v obravnavanem primeru, ki je bila, da Komisija ni sprejela ukrepa, ki ga zajema izvršitev sodbe Cement, je potekel po 15. marcu 2005, ob upoštevanju razumnega roka, ki mora biti na voljo zadevni instituciji, da izpolni svoje obveznosti na podlagi člena 233 ES (po analogiji glej člen 34, drugi pododstavek, PJ in sodbo Corus, točka 44).

41 Res je, da se je tožeča stranka namesto takojšnje vložitve odškodninske tožbe pred Sodiščem prve stopnje, kot ji to dovoljuje člen 46 Statuta Sodišča, odločila, da se pred tem obrne na Komisijo, najprej s telefaksom z dne 24. maja 2000, nato pa z dopisom z dne 16. novembra 2000, s katerima je to institucijo zaprosila za izvedbo plačila zamudnih obresti.

42 Ker se telefaks tožeče stranke z dne 24. maja 2000 lahko razlaga kot poziv k delovanju v smislu člena 232, drugi odstavek, prvi stavek, ES in ker se Komisija do izteka dvomesečnega roka ni izrekla glede tega poziva, bi lahko tožeča stranka vložila

tožbo zaradi nedelovanja pred Sodiščem prve stopnje v novem dvomesečnem roku v skladu s členom 232, drugi odstavek, drugi stavek, ES.

- 43 Kakor koli, ker je dopis Komisije z dne 29. decembra 2000, kot izhaja iz njegovega besedila (glej zgoraj navedeno točko 8), jasno izražal zavrnitev te institucije za delovanje v skladu z zahtevo z dne 16. novembra 2000, bi lahko tožeča stranka zoper ta akt vložila ničnostno tožbo na podlagi člena 230 ES (glej zgoraj navedeno točko 36).
- 44 V tem smislu je treba poudariti, da je v sodbi Grencore (točka 47) Sodišče izrecno razsodilo, da je dopis Komisije, s katerim je podjetju zavrnila pravico do zahteve plačila zamudnih obresti, v okoliščinah, ki se vsebinsko ujemajo s tistimi iz zgoraj navedene točke 43, vseboval zavrnitev plačila obresti in tako pomenil akt, ki ga je mogoče izpodbijati v smislu člena 230 ES.
- 45 Treba je dodati, da je v sodbi Grencore (točka 46) Sodišče tudi razsodilo, da dejstvo, da zadevno podjetje ni uporabilo postopka, ki ga določa člen 232 ES, v okoliščinah, ki se vsebinsko ujemajo s tistimi iz zgoraj navedene točke 42, ni vplivalo na dopustnost pozneje vložene ničnostne tožbe.
- 46 Vendar pa se ob upoštevanju sodne prakse Sodišča, navedene zgoraj v točki 39, nobena od treh naštetih okoliščin v zgoraj navedenih točkah od 41 do 43 ne more obravnavati kot upoštevna za presojo o dopustnosti te odškodninske tožbe.

47 Zlasti iz sodbe Grencore ne izhaja, da je Sodišče odločilo o primeru uporabe člena 46 Statuta Sodišča niti, *a fortiori*, da je nameravalo spremeniti sodno prakso v zvezi s svojima sodbama Kampffmeyer in Giordano.

48 Zato je treba ugotoviti, da noben ugovor nedopustnosti zaradi zamude roka za vložitev tožbe zaradi nedelovanja, ki je bil morda na voljo tožeči stranki, ko Komisija ni odgovorila na njen telefaks z dne 24. maja 2000, ali zaradi zamude roka za vložitev ničnostne tožbe, ki je bil na voljo stranki po izrecni zavrnitvi njene zahteve z dne 16. novembra 2000, v tem primeru ne more nasprotovati tej odškodninski tožbi.

49 Te ugotovitve ne more izpodbiti sodna praksa, ki jo navaja Komisija (glej zgoraj navedeno točko 18), na podlagi katere mora biti odškodninska tožba razglašena za nedopustno, če je njen namen dejansko odprava posamezne odločbe, ki je postala dokončna, in bi, če bi ji bilo ugodeno, posledično razveljavila pravne učinke te odločbe.

50 Kot upravičeno poudarja tožeča stranka (glej zgoraj navedeno točko 23), to sodno prakso ob upoštevanju načela avtonomnosti odškodninske tožbe v primerjavi z drugimi pravnimi sredstvi namreč le izjemoma utemeljuje ugotovitev, da bi stranka na podlagi člena 230 ES lahko zahtevala razglasitev ničnosti akta, za katerega trdi, da ji po pretečenem roku za ničnostno tožbo zoper ta akt povzroča škodo. Ta sodna praksa se torej lahko upošteva samo, če zatrjevana škoda izhaja izključno iz posamičnega upravnega akta, ki je postal dokončen in bi ga stranka lahko izpodbijala z ničnostno tožbo. Tako je v sodbi Krohn proti Komisiji, navedeni zgoraj v točki 18, Sodišče odločilo (točka 32), da obstoj posamične odločbe, ki je postala dokončna, ne more preprečiti dopustnosti odškodninske tožbe, razen izjemoma (točka 33), kar pa v obravnavanem primeru ni podano.

- 51 V tem primeru namreč škoda, ki jo navaja tožeča stranka, dejansko ne izvira iz dopisa Komisije z dne 29. decembra 2000 niti iz kakega drugega posamičnega upravnega akta, ki bi ga lahko izpodbijala, temveč iz dejstva, da Komisija ob neupoštevanju obveznosti, ki jih ima na podlagi člena 233 ES, napačno ni sprejela ukrepa, ki ga zajema izvršitev sodbe Cement. Ker tožeča stranka ni imela na voljo poti za tožbo za razglasitev ničnosti zoper tako nesprejetje ukrepa, v tem primeru sodna praksa, ki jo navaja Komisija, ni upoštevna.
- 52 Poleg tega je treba opozoriti, da ob upoštevanju točke 46 sodbe Grencore (glej zgoraj navedeno točko 45) dejstvo, da tožeča stranka ni uporabila postopka, ki ga določa člen 232 ES, da bi Komisijo prisilila k plačilu zahtevanih obresti, ne vpliva na dopustnost te odškodninske tožbe.
- 53 Zato je treba ugovor nedopustnosti, ki ga je podala Komisija, zavrniti kot neutemeljen in odrediti nadaljevanje postopka.

Stroški

- 54 Odločitev o stroških se pridrži.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (drugi senat)

sklenilo:

- 1. Ugovor nedopustnosti, ki ga je podala Komisija, se zavrne.**
- 2. Določil se bo rok, v katerem bo Komisija lahko predložila odgovor na tožbo.**
- 3. Odločitev o stroških se pridrži.**

V Luxembourg, 4. maja 2005.

Sodni tajnik

H. Jung

Predsednik

J. Pirrung